

Arrest

nr. 241 329 van 23 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 januari 1947.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 juli 2015. Op 19 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 28 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in 1947 te Kabul, in de wijk Karte Parwan. U bent Sikh van religieuze overtuiging. U verklaart dat u sinds 1994 of 1995 (of 1989) weduwe werd, nadat uw man werd vermoord. Ook twee van uw kinderen, tussen de 12 en 14 jaar werden vermoord. Twee andere kinderen heeft u in 1997 uit Afghanistan laten vertrekken met behulp van de Sikh gemeenschap. Eén zoon heeft u na jaren teruggevonden in België, namelijk P.S.S. geboren te Kabul en met de Nederlandse nationaliteit. Hij woont met zijn gezin in België en met de hulp van enkele mensen van de tempel kwam u in 2015 naar België om zich bij uw zoon te voegen. Uw andere zoon B. (B.) is vermist sinds u hem in 1997 uit Afghanistan stuurde. U verklaart dat u nadien alleen achter bleef en een kamer kreeg in het huis van de vriend van uw man, vlakbij de tempel van Karta Parwan. U was voor uw onderhoud en voedsel afhankelijk van de Sikh gemeenschap in Karte Parwan, nadat de mujaheddin uw huis en winkels hadden afgepakt. U verklaart dat u tot 2015 in Kabul hebt verbleven. U wist niet waar uw kinderen waren. U verklaart dat u niet in een goede psychische gezondheid verkeerde. In 2015 bent u met de hulp van de Sikh gemeenschap van Afghanistan naar België gebracht, waar u bij uw zoon ging inwonen. Omdat uw zoon nu financiële problemen heeft, werd besloten u naar een opvangcentrum te brengen en asiel te laten aanvragen. U diende een vraag om internationale bescherming in op 19 maart 2019.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er niemand meer heeft en u er ook geen toekomst heeft. De overheid heeft u in het verleden al uw eigendommen en uw geld afgepakt.

U legt volgende documenten neer: een origineel paspoort afgegeven op het Afghaanse Consulaat te Bonn dd. 22/10/2015, met attestatie van de Afghaanse ambassade te Brussel, een copie van pagina 1 van het Nederlandse paspoort van je zoon S., een kopie van uw taskara, het resultaat van de DNA –test die bevestigt dat u de biologische moeder bent van S..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als persoon op vergevorderde leeftijd, die zich psychisch en fysiek zwak verklaart te voelen, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om kwetsbare personen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw hoge leeftijd, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de

toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers, hoewel u er herhaaldelijk op werd gewezen dat de situatie van de Sikhs in Afghanistan gekend is door het CG en het algemeen geweten is, dat de overgrote meerderheid van de Sikh en Hindu gemeenschap Afghanistan heeft verlaten in de periode van de burgeroorlog (1989-1996) en tijdens het regime van de Taliban (1996 -2001), zodat het van wezenlijk belang is, dat u correcte informatie geeft over uw verschillende verblijfplaatsen doorheen de jaren (CG p. 2, p.5, p.6, p.13), blijft u vasthouden aan uw verklaring dat u tot 2015 in Kabul heeft verbleven, ook al werd u verscheidene keren erop gewezen dat er weinig geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen (CG p.4, p.6, p.7, p.13). Aan uw verblijf in Afghanistan tot 2015 met name te Kabul, Karte Parwan, kan immers geen enkel geloof worden gehecht, zoals volgend wordt aangetoond.

Bij het onderzoek naar uw recente verblijf in Kabul, werden u naast algemene vragen over gebeurtenissen in Kabul, in hoofdzaak vragen gesteld die toegespitst zijn op de Sikh gemeenschap in Karte Parwan. Uit uw diverse verklaringen blijkt dat u geen enkele band heeft met de (huidige) gemeenschap in Karte Parwan en dat uw wellicht al decennia geleden uw land van herkomst heeft verlaten.

Aangezien er nog maar heel weinig families overbleven in 2015 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), kan worden verondersteld dat u informatie kan verschaffen over de weinige families die er nog waren. Er werd u dan ook gevraagd welke families er nog waren in Kabul in Karte Parwan, in de periode van voor uw beweerde vertrek in 2015 (CG p.5). U antwoordt vaag en stelt dat het allemaal Sikhs waren maar u kent geen namen. U weet niet wie de leider van de Sikhs was, noch wie het hoofd was van de tempel. U beweert dat u geholpen werd door de mannen van de tempel, maar u kent niemand bij naam (CG p.6). U de naam genoemd van Avtar Singh en gevraagd naar zijn positie en functie binnen de gemeenschap, herkent u deze naam nauwelijks en geeft u de vage uitleg dat het iemand is die mensen heeft geholpen om te vertrekken (CG p. 6). Aangezien hij als vertegenwoordiger van de Sikhs de enige kandidaat was voor de parlementsverkiezingen, werd u gevraagd of er iemand van de Sikhs in het parlement was. U antwoordt dit niet te weten (CG p.6). U de foto van Avtar Singh getoond herkent u deze wel en zegt u dat hij van Jalalabad is, maar nog weet u niet wie hij is en zegt u vaag dat hij "member was" en gebruikt u het Engelse woord "elections". U herkent diens foto ook enkel omdat uw zoon u hier een krantenartikel heeft laten zien (CG p.8). Uw kennis is zo weinig doorleefd dat u erop gewezen werd dat indien u Avtar Singh niet kent, u recent niet in Afghanistan heeft geleefd (CG p.6), rekening houdend met diens positie binnen de Sikhgemeenschap en Afghaanse politiek, wat wellicht ook de aanleiding was voor de aanslag in 2018 waarbij Avatar Singh tientallen Sikhs om het leven kwamen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U gevraagd iets te vertellen over de vrouw uit uw gemeenschap die een tijd lang een positie had in het Afghaanse parlement (zie informatie toegevoegd aan het dossier), zegt u hiervan geen weet te hebben en voegt u eraan toe dat indien dit zo zou geweest zijn, waarom ze dan niet iedereen uit het land had gekregen (CG p.7).

Aan de hand van een artikel uit 2016 met uitgebreid fotomateriaal werd u gevraagd of u bepaalde mensen kon herkennen, maar bleef u wederom het antwoord schuldig. U gevraagd namen te geven van andere weduwes die in de tempel wonen (CG p.5, p.8), zegt u dat niemand in de tempel woont,

waarmee u de vraag ontwijkt aangezien er wel degelijk kamers in en rond te tempel zijn, alsook een grote keuken. U kan geen namen geven van andere weduwes. U de naam genoemd van een weduwe (zie artikel bijgevoegd aan het administratieve dossier) herkent u deze niet. Ook de namen genoemd van andere personen die verbonden zijn met de tempel in karte Parwan herkent u deze niet (CG p.8). U drukt er voortdurend op dat u geen namen kan noemen, omdat u iedereen broer of zus noemde, doch dit is geen voldoende verklaring voor het feit dat u er ook niet in slaagt een beeld te geven van uw leven in de tempel. Wat er ook van zij, als je dertig jaar afhankelijk bent van de tempel zoals u beweert, dan is het niet mogelijk dat je geen mensen bij naam kan noemen. Dat u dertig jaar, als in een coma (CG p.12) in een kamertje zou hebben geleefd, is ook niet geloofwaardig. Aanvankelijk verklaarde u dat u in de tempel woonde, maar uit uw verdere verklaringen blijkt dat u een kamer had in het huis van een vriend van uw overleden man (CG p.8-9). Vervolgens noemt u toch enkele namen, maar u gevraagd (CG p.9), of u enkele mannen herkent op de foto (zie artikel in het dossier), is dat niet het geval. U zegt dat ze er ongeveer even oud uitzien als uw zoon, maar dat toen u er was "ze nog geen baard hadden". U erop gewezen dat het een artikel uit 2016 is en er ook oude mannen op staan antwoordt u naast de kwestie. Ook de vrouwen op de foto kent u niet (CG p.8).

Naast het artikel met fotomateriaal werd u gevraagd naar een video te kijken. Deze video (zie link aanwezig in het dossier) is gemaakt tijdens een belangrijk feest (Diwali) en ceremonie in de tempel van Karte Parwan in 2015 (CG p. 9). U kent niemand van de mensen die gefilmd werden. De persoon die de pers te woord stond, deed dit in het Dari. U gevraagd of u iets kan verstaan van wat hij zegt, antwoordt u enkel dat u het niet kan horen, ook al werd het volume op het luidste gezet.

Naast een volslagen gebrek aan kennis van en doorleefde betrokkenheid bij de Sikhgemeenschap in Afghanistan in recente jaren, in het bijzonder deze van Kabul, Karte Parwan, waartoe u behoorde, blijkt ook uit uw algemene kennis van Afghanistan dat u er al tientallen jaren niet meer bent geweest. U gevraagd wie er de president was van Afghanistan toen u in 2015 vertrok, kan u niet echt op zijn naam komen (CG p. 10). U de naam van Karzaï genoemd, zegt u dat hij de minister was van Afghanistan. U gevraagd wie er na Karzaï de president van Afghanistan werd, reageert u stomverbaasd en zegt u dit niet te weten. U bent in de veronderstelling dat Karzaï nog steeds de president is. U erop gewezen dat er in 2014 een andere president werd benoemd, die sterk werd gesteund door de Sikhgemeenschap, zegt u dat u buiten bewustzijn was (CG p.10). U de naam genoemd van de huidige president, herkent u die niet (CG p.12). U gevraagd naar Dar –ul-Aman zegt u dat het een plaats is bij de weg naar de luchthaven. U gevraagd naar wat deze plaats is, zegt u dat u dit vergeten bent, wat toch mag verbazen aangezien Dar-ul-Aman het koninklijke paleis is, dat na jaren van vernieling vanaf 2015 -2016 voorwerp werd van een restauratie die in 2019 voltooid werd. Tegenover het paleis ligt ook het nieuwe parlamentsgebouw geïnaugureerd einde 2015 door president Ashraf Ghani (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder heeft u ook geen enkel besef van het gebruik van de Afghaanse kalender. U gevraagd wanneer uw zoon geboren werd, zegt u in '72 of '73. U gevraagd of dat 13-honderd of 19-honderd is, valt u uit de lucht en denkt u dat 1372 toch onmogelijk is omdat het heel erg lang geleden is (CG p.3). Ook doet u erg vreemde uitspraken over de verplichte legerdienst van zeven jaar in Afghanistan, tot op heden (CG p.4). U erop gewezen dat dit pertinent niet juist is, dat er bij de aanvang van de burgeroorlog in 1993 al zeker geen verplichte legerdienst meer bestond (zie informatie toegevoegd aan het dossier), meent u het beter te weten en zegt u dat er zeker tot 1997-1998 verplichte legerdienst gold (CG p.4) en dat het de reden was om je zoon uit het land te sturen.

Over het parcours van uw zoon geeft u al evenmin voldoende zicht. Op de vraag of hij via India naar Nederland is gekomen, verklaart u dat hij direct naar Nederland is gegaan. Op de vraag of u familie heeft in Nederland, verwijst u enkel naar uw zoon, die in Nederland gehuwd is en zich met zijn gezin in België heeft gevestigd (CG p.4). Dat u tot in 2015 niet zou hebben geweten waar uw zoon zich bevond is niet geloofwaardig (CG p. 12). U erop gewezen dat het toch niet zo moeilijk kon zijn geweest voor uw zoon om te informeren bij de gurdwara (tempel), indien u al die jaren in Kabul zou hebben verbleven, zegt u dat hij dat wel had gedaan, maar dat iemand hem verkeerd had ingelicht en gezegd had dat zijn moeder overleden was. U voegt eraan toe dat u altijd op uw kamer bleef, wat niet geloofwaardig is. Er zijn in België veel Afghaanse Sikh die allemaal met de hulp van de tempel naar hier zijn gekomen. Het is niet geloofwaardig dat u tot 2015 niet zou hebben geweten waar uw zoon verbleef.

Verder geeft u ook geen duidelijk zicht over hoe u in 2015 Afghanistan zou hebben verlaten. Hoewel u met het vliegtuig bent gekomen, legt u aangaande deze reis geen enkel document neer. Het door u neergelegde paspoort is er één dat afgeleverd werd door het Afghaanse Consulaat in Bonn nadat u al op Belgisch grondgebied was (CG p.10-11). U gevraagd naar het paspoort waarmee u het vliegtuig hebt genomen, zegt u hiervan geen weet te hebben, u zou met een papier naar hier zijn gekomen, geholpen door mensen van de tempel (CG p.9). U verklaart dat uw zoon u heeft laten registreren en op zijn verzekering heeft laten behandelen (CG p.12 en p.13). Uit wat u beschrijft kan eventueel worden opgemaakt dat u in 2015 met gezinshereniging naar België bent gekomen. Uit het door u neergelegde resultaat van een DNA- onderzoek blijkt dat u de biologische moeder bent van P.S.S., geboren in Kabul,

en met de Nederlandse nationaliteit (zie kopie van zijn paspoort aanwezig in het dossier). Met uitzondering van het genoemde paspoort, legt u geen enkel origineel Afghaans document neer, en nog frappanter, de kopie van uw taskara aanwezig in het DNA- document, herkent u niet als een Afghaanse taskara (CG p.11). Dit type taskara werd in Afghanistan afgeleverd vanaf 2001. Dat u dit document ook gewoon visueel niet herkent is opnieuw een aanwijzing dat u in recente jaren niet in Afghanistan heeft verbleven. In het naar buiten gaan, werd aan uw zoon gevraagd het origineel van uw taskara aan het CG te bezorgen, wat tot op heden niet is gebeurd. Uit het bovenstaande blijkt dat u geen enkel document neerlegt dat uw recent verblijf (d.i. tot 2015) in Afghanistan kan staven, noch legt u documenten neer die toelaten uw reisroute te controleren.

Dient ook nog te worden gewezen op het feit dat u sinds 2015 op het Belgische grondgebied zou verblijven, maar dat u niet eerder een vraag om internationale bescherming indiende. Deze laattijdige aanvraag ondermijnt de ernst van uw aanvraag om internationale bescherming. Dat deze ingegeven is door uw praktische situatie, namelijk dat uw zoon door een faillissement niet verder is staat is om u te verzorgen (CG p.3, p.11) doet in deze niet terzake.

Hoewel geweten is dat sommige Afghaanse Sikhs in het verleden - en ook nu nog - het onderwerp uitmaakten/ maken van mensenrechtenschendingen, uitgaande van actoren in Afghanistan, kan omwille van de bovenstaande vaststellingen het vluchtelingenstatuut u niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen verhuisd zijn. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats voor uw komst naar België in 2015. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CG p. 2, p.5, p.6, p.13). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is (CG p.7) maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale

bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CG p.13).

Niettegenstaande er verscheidene keren op gewezen werd dat er weinig geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw recent vertrek in 2015 vanuit Afghanistan (CG p.4, p.6, p.7, p.13), blijft u vasthouden aan uw verklaring dat u sinds 1997 alleen in Afghanistan bent achtergebleven tot in 2015, waaraan dus geen enkel geloof kan worden gehecht.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, zoals bovenstaande besproken legt u geen enkel document neer dat toelaat uw recent verblijf in Afghanistan en uw reisroute naar België te controleren.

Bij monde van uw advocaat maakte u per mail dd. 21 november 2019 enkele opmerkingen/toevoegingen bij het verslag van het persoonlijk onderhoud (zie mail aanwezig in het administratieve dossier). Zo kon u zich thuis na het persoonlijk onderhoud wel nog vier namen herinneren van mensen verbonden met de tempel in Karte Parwan. Hierbij geeft u aan dat twee van hen al weg waren in 2011 en 2012. Het zich achteraf herinneren van vier namen staat echter niet in verhouding tot bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat u in recente jaren, en wellicht tientallen jaren, geen band meer hebt met de Sikh-gemeenschap in Karte Parwan, noch met Afghanistan toute court. Bovendien lijkt het er daardoor ook sterk op dat u post factum uw relaas wat lijkt op te smukken. Wat betreft uw toevoeging dat iemand u is komen zeggen dat uw zoon zich in België bevindt, waarna het plan tot hereniging werd opgevat, blijft het ongeloofwaardig dat u sinds 1998 niet zou geweten hebben waar uw zoon zich bevond en/of uw zoon u niet zou hebben kunnen vinden in Kabul, gezien het netwerk van Afgaanse Sikhs's in Europa, i.c. in België. Verder is de door u genoemde tegenstrijdigheid over de dood van uw kinderen, niet van invloed op de beslissing, aangezien deze beslissing handelt over uw verblijf in Afghanistan en het moment waarop u Afghanistan verliet.

Wat betreft uw (mentale) gezondheid, legt u geen enkel medische attest neer waaruit blijkt dat u niet in staat zou zijn tot een coherent en voldoende nauwkeurig persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op uw vergevorderde leeftijd en op het feit dat uw zoon in België verblijft."

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “het motiveringsbeginsel”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die haar vorige raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overmaakte (stuk 2), een document van het “*Central Gurdwara Dashmesh Potaa Sri Guru Gobind Singh Ji*” (stuk 3) en de envelop waarmee haar dit document werd opgestuurd (stuk 4).

2.1.2. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij voert aan dat zij in Afghanistan vervolging vreest omwille van haar geloofsovertuiging als Sikh. Zij stelt dat zij, nadat zij weduwe was geworden en twee van haar kinderen werden vermoord, haar overige kinderen in 1997 uit Afghanistan wegstuurde met de hulp van de Sikhgemeenschap. Zij zou nadien tot haar vertrek uit Afghanistan in 2015 als alleenstaande vrouw in Kaboel hebben gewoond in een kamer van een vriend van haar echtgenoot. In 2015 zou één van haar zonen via de Sikhgemeenschap met haar in contact gekomen zijn en kwam zij in België haar zoon vervoegen, die intussen de Nederlandse nationaliteit heeft en met zijn gezin in België verblijft.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij tot aan haar vertrek naar België in 2015 heeft verbleven in de hoofdstad Kaboel.

De Raad verwijst vooreerst naar wat hoger werd uiteengezet in verband met de samenwerkingsplicht. De medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partij, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoekende partij en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Het komt de verzoekende partij *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. In dit kader merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. Van de verzoekende partij kan aldus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze regio de plaats is waar de verzoekende partij om internationale bescherming de bron van haar vrees situeert.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar problemen specifiek situeert in haar regio van herkomst, moet bijgevolg aannemelijk gemaakt worden dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in de hoofdstad Kaboel. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de oorspronkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de oorspronkelijke

streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Het hebben van de Afghaanse nationaliteit en ooit in Afghanistan verbleven te hebben is geenszins voldoende.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, haar werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van haar verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van haar herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar nationaliteit en werkelijke regio van herkomst voldoende aantoonst.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar origineel paspoort afgegeven op het Afghaanse consulaat in Bonn op 22 oktober 2015, een kopie van één pagina van het Nederlandse paspoort van haar zoon S., een kopie van haar taskara en het resultaat van een DNA-onderzoek dat de verwantschap tussen haar en haar zoon S. bevestigt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), alsook een document in drie talen van het "*Central Gurdwara Dashmesh Potaa Sri Guru Gobind Singh Ji*" (verzoekschrift, stuk 3) en de envelop waarmee haar dit document werd opgestuurd (verzoekschrift, stuk 4).

Het paspoort van de verzoekende partij werd afgeleverd na haar aankomst in Europa te Bonn. Het bevestigt enkel haar identiteit, doch bevat geen elementen met betrekking tot haar voorgehouden vrees ten aanzien van Afghanistan. De kopie van één pagina van het paspoort van haar zoon S. bevestigt diens identiteit en het DNA-onderzoek bevestigt diens verwantschap met de verzoekende partij, elementen die heden niet worden betwist doch die verder geen *nexus* vertonen met het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De kopie van de taskara van de verzoekende partij bevestigt hoogstens de identiteit van de verzoekende partij, doch vertoont evenmin een *nexus* met haar vluchtrelaas. Het document in drie talen van het "*Central Gurdwara Dashmesh Potaa Sri Guru Gobind Singh Ji*" (verzoekschrift, stuk 3) heeft een gesolliciteerd karakter en kan door gelijk wie gelijk waar en wanneer

worden opgesteld. Daarboven wordt in de Engelstalige versie van dit document gesteld dat de verzoekende partij tot 2014 in Kaboel verbleef, terwijl de verzoekende partij zelf steeds heeft verklaard tot 2015 in Kaboel te hebben verbleven. Ook wordt er gesteld dat familieleden haar zoon S. inlichten over zijn moeder, terwijl de verzoekende partij zelf verklaarde dat mensen die regelmatig naar Europa kwamen hem op een markt herkenden en aanspraken (administratief dossier, stuk 17, "vragenlijst", vraag 3.5). Aangezien de verklaringen van de verzoekende partij niet overeenstemmen met de inhoud van dit document en gelet op het gesolliciteerd karakter ervan, kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend. De envelop waarmee haar voornoemd document werd opgestuurd (verzoekschrift, stuk 4), toont enkel aan dat zij in België post heeft ontvangen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat vele Sikhs Afghanistan hebben verlaten in de periode van de burgeroorlog in Afghanistan (1989-1996) en tijdens het regime van de Taliban (1996-2001) en dat er nog maar zeer weinig Sikh-families in Afghanistan verblijven. Teneinde de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan te kunnen beoordelen, komt het er dan ook in de eerste plaats op aan na te gaan of de verzoekende partij daadwerkelijk tot voor haar vertrek naar België in Afghanistan, meer bepaald in de wijk Karte Parwan in de stad Kaboel, heeft verbleven.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal echter op uitgebreide en pertinente wijze vast dat de verzoekende partij er geenszins in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij tot aan haar vertrek naar België in 2015 in Afghanistan in de wijk Karte Parwan in de stad Kaboel heeft verbleven:

"Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers, hoewel u er herhaaldelijk op werd gewezen dat de situatie van de Sikhs in Afghanistan gekend is door het CG en het algemeen geweten is, dat de overgrote meerderheid van de Sikh en Hindu gemeenschap Afghanistan heeft verlaten in de periode van de burgeroorlog (1989-1996) en tijdens het regime van de Taliban (1996 -2001), zodat het van wezenlijk belang is, dat u correcte informatie geeft over uw verschillende verblijfplaatsen doorheen de jaren (CG p. 2, p.5, p.6, p.13), blijft u vasthouden aan uw verklaring dat u tot 2015 in Kabul heeft verbleven, ook al werd u verscheidene keren erop gewezen dat er weinig geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen (CG p.4, p.6, p.7, p.13). Aan uw verblijf in Afghanistan tot 2015 met name te Kabul, Karte Parwan, kan immers geen enkel geloof worden gehecht, zoals volgend wordt aangetoond.

Bij het onderzoek naar uw recente verblijf in Kabul, werden u naast algemene vragen over gebeurtenissen in Kabul, in hoofdzaak vragen gesteld die toegespitst zijn op de Sikh gemeenschap in Karte Parwan. Uit uw diverse verklaringen blijkt dat u geen enkele band heeft met de (huidige) gemeenschap in Karte Parwan en dat uw wellicht al decennia geleden uw land van herkomst heeft verlaten.

Aangezien er nog maar heel weinig families overbleven in 2015 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), kan worden verondersteld dat u informatie kan verschaffen over de weinige families die er nog waren. Er werd u dan ook gevraagd welke families er nog waren in Kabul in Karte Parwan, in de periode van voor uw beweerde vertrek in 2015 (CG p.5). U antwoordt vaag en stelt dat het allemaal Sikhs waren maar u kent geen namen. U weet niet wie de leider van de Sikhs was, noch wie het hoofd was van de tempel. U beweert dat u geholpen werd door de mannen van de tempel, maar u kent niemand bij naam (CG p.6). U de naam genoemd van Avtar Singh en gevraagd naar zijn positie en functie binnen de gemeenschap, herkent u deze naam nauwelijks en geeft u de vage uitleg dat het iemand is die mensen heeft geholpen om te vertrekken (CG p. 6). Aangezien hij als vertegenwoordiger van de Sikhs de enige kandidaat was voor de parlementsverkiezingen, werd u gevraagd of er iemand van de Sikhs in het parlement was. U antwoordt dit niet te weten (CG p.6). U de foto van Avtar Singh getoond herkent u deze wel en zegt u dat hij van Jalalabad is, maar nog weet u niet wie hij is en zegt u vaag dat hij "member was" en gebruikt u het Engelse woord "elections". U herkent diens foto ook enkel omdat uw zoon u hier een krantenartikel heeft laten zien (CG p.8). Uw kennis is zo weinig doorleefd dat u erop gewezen werd dat indien u Avtar Singh niet kent, u recent niet in Afghanistan heeft geleefd (CG p.6), rekening houdend met diens positie binnen de Sikhgemeenschap en Afgaanse politiek, wat wellicht ook de aanleiding was voor de aanslag in 2018 waarbij Avatar Singh tientallen Sikhs om het

leven kwamen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U gevraagd iets te vertellen over de vrouw uit uw gemeenschap die een tijd lang een positie had in het Afghaanse parlement (zie informatie toegevoegd aan het dossier), zegt u hiervan geen weet te hebben en voegt u eraan toe dat indien dit zo zou geweest zijn, waarom ze dan niet iedereen uit het land had gekregen (CG p.7).

Aan de hand van een artikel uit 2016 met uitgebreid fotomateriaal werd u gevraagd of u bepaalde mensen kon herkennen, maar bleef u wederom het antwoord schuldig. U gevraagd namen te geven van andere weduwes die in de tempel wonen (CG p.5, p.8), zegt u dat niemand in de tempel woont, waarmee u de vraag ontwijkt aangezien er wel degelijk kamers in en rond de tempel zijn, alsook een grote keuken. U kan geen namen geven van andere weduwes. U de naam genoemd van een weduwe (zie artikel bijgevoegd aan het administratieve dossier) herkent u deze niet. Ook de namen genoemd van andere personen die verbonden zijn met de tempel in karte Parwan herkent u deze niet (CG p.8). U drukt er voortdurend op dat u geen namen kan noemen, omdat u iedereen broer of zus noemde, doch dit is geen voldoende verklaring voor het feit dat u er ook niet in slaagt een beeld te geven van uw leven in de tempel. Wat er ook van zij, als je dertig jaar afhankelijk bent van de tempel zoals u beweert, dan is het niet mogelijk dat je geen mensen bij naam kan noemen. Dat u dertig jaar, als in een coma (CG p.12) in een kamertje zou hebben geleefd, is ook niet geloofwaardig. Aanvankelijk verklaarde u dat u in de tempel woonde, maar uit uw verdere verklaringen blijkt dat u een kamer had in het huis van een vriend van uw overleden man (CG p.8-9). Vervolgens noemt u toch enkele namen, maar u gevraagd (CG p.9), of u enkele mannen herkent op de foto (zie artikel in het dossier), is dat niet het geval. U zegt dat ze er ongeveer even oud uitzien als uw zoon, maar dat toen u er was "ze nog geen baard hadden". U erop gewezen dat het een artikel uit 2016 is en er ook oude mannen op staan antwoordt u naast de kwestie. Ook de vrouwen op de foto kent u niet (CG p.8).

Naast het artikel met fotomateriaal werd u gevraagd naar een video te kijken. Deze video (zie link aanwezig in het dossier) is gemaakt tijdens een belangrijk feest (Diwali) en ceremonie in de tempel van Karte Parwan in 2015 (CG p. 9). U kent niemand van de mensen die gefilmd werden. De persoon die de pers te woord stond, deed dit in het Dari. U gevraagd of u iets kan verstaan van wat hij zegt, antwoordt u enkel dat u het niet kan horen, ook al werd het volume op het luidste gezet.

Naast een volslagen gebrek aan kennis van en doorleefde betrokkenheid bij de Sikhgemeenschap in Afghanistan in recente jaren, in het bijzonder deze van Kabul, Karte Parwan, waartoe u behoorde, blijkt ook uit uw algemene kennis van Afghanistan dat u er al tientallen jaren niet meer bent geweest. U gevraagd wie er de president was van Afghanistan toen u in 2015 vertrok, kan u niet echt op zijn naam komen (CG p. 10). U de naam van Karzaï genoemd, zegt u dat hij de minister was van Afghanistan. U gevraagd wie er na Karzaï de president van Afghanistan werd, reageert u stomverbaasd en zegt u dit niet te weten. U bent in de veronderstelling dat Karzaï nog steeds de president is. U erop gewezen dat er in 2014 een andere president werd benoemd, die sterk werd gesteund door de Sikhgemeenschap, zegt u dat u buiten bewustzijn was (CG p.10). U de naam genoemd van de huidige president, herkent u die niet (CG p.12). U gevraagd naar Dar -ul-Aman zegt u dat het een plaats is bij de weg naar de luchthaven. U gevraagd naar wat deze plaats is, zegt u dat u dit vergeten bent, wat toch mag verbazen aangezien Dar-ul-Aman het koninklijke paleis is, dat na jaren van vernieling vanaf 2015 -2016 voorwerp werd van een restauratie die in 2019 voltooid werd. Tegenover het paleis ligt ook het nieuwe parlamentsgebouw geïnaugureerd einde 2015 door president Ashraf Ghani (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder heeft u ook geen enkel besef van het gebruik van de Afghaanse kalender. U gevraagd wanneer uw zoon geboren werd, zegt u in '72 of '73. U gevraagd of dat 13-honderd of 19-honderd is, valt u uit de lucht en denkt u dat 1372 toch onmogelijk is omdat het heel erg lang geleden is (CG p.3). Ook doet u erg vreemde uitspraken over de verplichte legerdienst van zeven jaar in Afghanistan, tot op heden (CG p.4). U erop gewezen dat dit pertinent niet juist is, dat er bij de aanvang van de burgeroorlog in 1993 al zeker geen verplichte legerdienst meer bestond (zie informatie toegevoegd aan het dossier), meent u het beter te weten en zegt u dat er zeker tot 1997-1998 verplichte legerdienst gold (CG p.4) en dat het de reden was om je zoon uit het land te sturen.

Over het parcours van uw zoon geeft u al evenmin voldoende zicht. Op de vraag of hij via India naar Nederland is gekomen, verklaart u dat hij direct naar Nederland is gegaan. Op de vraag of u familie heeft in Nederland, verwijst u enkel naar uw zoon, die in Nederland gehuwd is en zich met zijn gezin in België heeft gevestigd (CG p.4). Dat u tot in 2015 niet zou hebben geweten waar uw zoon zich bevond is niet geloofwaardig (CG p. 12). U erop gewezen dat het toch niet zo moeilijk kon zijn geweest voor uw zoon om te informeren bij de gurdwara (tempel), indien u al die jaren in Kabul zou hebben verbleven, zegt u dat hij dat wel had gedaan, maar dat iemand hem verkeerd had ingelicht en gezegd had dat zijn moeder overleden was. U voegt eraan toe dat u altijd op uw kamer bleef, wat niet geloofwaardig is. Er zijn in België veel Afghaanse Sikh die allemaal met de hulp van de tempel naar hier zijn gekomen. Het is niet geloofwaardig dat u tot 2015 niet zou hebben geweten waar uw zoon verbleef.

Verder geeft u ook geen duidelijk zicht over hoe u in 2015 Afghanistan zou hebben verlaten. Hoewel u met het vliegtuig bent gekomen, legt u aangaande deze reis geen enkel document neer. Het door u

neergelegde paspoort is er één dat afgeleverd werd door het Afghaanse Consulaat in Bonn nadat u al op Belgisch grondgebied was (CG p.10-11). U gevraagd naar het paspoort waarmee u het vliegtuig hebt genomen, zegt u hiervan geen weet te hebben, u zou met een papier naar hier zijn gekomen, geholpen door mensen van de tempel (CG p.9). U verklaart dat uw zoon u heeft laten registreren en op zijn verzekering heeft laten behandelen (CG p.12 en p.13). Uit wat u beschrijft kan eventueel worden opgemaakt dat u in 2015 met gezinshereniging naar België bent gekomen. Uit het door u neergelegde resultaat van een DNA- onderzoek blijkt dat u de biologische moeder bent van P.S.S., geboren in Kabul, en met de Nederlandse nationaliteit (zie kopie van zijn paspoort aanwezig in het dossier). Met uitzondering van het genoemde paspoort, legt u geen enkel origineel Afghaans document neer, en nog frappanter, de kopie van uw taskara aanwezig in het DNA- document, herkent u niet als een Afghaanse taskara (CG p.11). Dit type taskara werd in Afghanistan afgeleverd vanaf 2001. Dat u dit document ook gewoon visueel niet herkent is opnieuw een aanwijzing dat u in recente jaren niet in Afghanistan heeft verbleven. In het naar buiten gaan, werd aan uw zoon gevraagd het origineel van uw taskara aan het CG te bezorgen, wat tot op heden niet is gebeurd. Uit het bovenstaande blijkt dat u geen enkel document neerlegt dat uw recent verblijf (d.i. tot 2015) in Afghanistan kan staven, noch legt u documenten neer die toelaten uw reisroute te controleren.

Dient ook nog te worden gewezen op het feit dat u sinds 2015 op het Belgische grondgebied zou verblijven, maar dat u niet eerder een vraag om internationale bescherming indiende. Deze laattijdige aanvraag ondermijnt de ernst van uw aanvraag om internationale bescherming. Dat deze ingegeven is door uw praktische situatie, namelijk dat uw zoon door een faillissement niet verder is staat is om u te verzorgen (CG p.3, p.11) doet in deze niet terzake."

Gelet op voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven, blijkt geenszins dat de verzoekende partij tot aan haar vertrek in 2015 in Afghanistan verbleven heeft, zoals zij zelf voorhoudt.

In haar verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om deze motieven te weerleggen of in een ander licht te werpen.

Waar de verzoekende partij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar hoge leeftijd, dient erop gewezen dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de hoge leeftijd van de verzoekende partij. Zij werd bijgestaan door haar advocaat en er werd aan de tolk gevraagd om luid genoeg te praten. Er werd bovendien bij aanvang van het persoonlijk onderhoud benadrukt dat de verzoekende partij steeds onmiddellijk dient te melden indien zij iets niet zou begrijpen of indien er een probleem is, hetgeen zij echter niet heeft gedaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds een hogere leeftijd heeft, betekent niet dat van haar niet zou kunnen worden verwacht dat zij aan de hand van doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen haar beweerde verblijf in Afghanistan tot 2015 aannemelijk dient te maken en/of dat van haar geen bepaalde kennis zou kunnen worden verwacht. De vragen over politici van Sikhorigine in Afghanistan zijn, gelet op het grote belang ervan voor de nog beperkte gemeenschap Sikhs in Afghanistan, wel degelijk relevant, temeer daar de verzoekende partij klaarblijkelijk wel kennis had van Karzai en Avtar Singh herkende, weze het omdat haar zoon haar in België een artikel over deze laatste had getoond. Verder brengt de verzoekende partij geen enkel medisch of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar hoge leeftijd en/of andere mentale of fysieke problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen betreffende haar voorgehouden verblijf in Afghanistan tot 2015.

Waar de verzoekende partij verder verwijst naar de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die haar vorige raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overmaakte (verzoekschrift, stuk 2) en erop wijst dat zij nog een aantal namen herinnerde, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het *post factum* aanvoeren van een aantal namen, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf uitgebreid en meermaals de kans kreeg om namen te noemen en haar zelfs foto's en een video werden getoond met mensen uit de Sikhgemeenschap in Karte Parwan in Kaboel zonder dat zij in staat was deze mensen te benoemen, geenszins ernstig is. Daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. *In casu* kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij in staat is om de personen van de Sikhgemeenschap waarbinnen zij tot 2015 bijna exclusief stelt te hebben geleefd, bij naam te

noemen, *quod non*. Dat zij enkele namen noemde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niemand herkende van de personen die haar op foto- en videobeelden werden getoond.

Waar de verzoekende partij haar verklaringen citeert betreffende de tempels in Kaboel, haar verblijfplaats bij een vriend van haar echtgenoot (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 9), dient vastgesteld dat deze verklaringen dermate algemeen zijn dat zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij op verschillende andere vlakken geenszins in staat bleek een doorleefde kennis van de Sikhgemeenschap in Kaboel anno 2015 tentoon te spreiden.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij contact had moeten opnemen met UNHCR India. Zij stelt daaromtrent als volgt in haar verzoekschrift: *“Het is voor verzoekster een raadsel waarom de verwerende partij geen contact heeft genomen met UNHCR India, indien ze twijfelt aan verzoeksters recente verblijf in Kabul. Daarbij wordt er tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of verzoeksters zoon via India naar Nederland is gekomen, wat het vermoeden bevestigt dat de verwerende partij impliciet van oordeel is dat verzoekster in India heeft verbleven. In dat kader was de verwerende partij eveneens verplicht om een onderzoek te voeren en verificatie te vragen bij UNHCR India. Zo zou ze uitsluitel kunnen krijgen inzake verzoeksters recent verblijf in Kabul. De verwerende partij weet immers dat de overgrote meerderheid van de Sikh en Hindu gemeenschap Afghanistan heeft verlaten in de periode van de burgeroorlog en tijdens het regime van de taliban, zodat het objectief gezien van wezenlijk belang was om deze verificatie te verrichten. Door niet te doen, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en verleent ze geen medewerking tijdens de procedure.”*

De Raad wijst erop dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de zoon van de verzoekende partij via India naar Nederland is gekomen; er wordt enkel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat haar zoon direct naar Nederland is gegaan. Het komt, in het licht van het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar verblijfplaats(en) voorafgaand aan haar komst naar België, niet aan de verwerende partij en de Raad toe om te speculeren over waar de verzoekende partij voorafgaand aan haar komst naar België heeft verbleven. Er is *in casu* dan ook geen sprake van een “impliciet oordeel” van de verwerende partij dat de verzoekende partij in India heeft verbleven.

Verder wijst de verzoekende partij op haar kwetsbaar profiel als Sikh en weduwe en citeert zij uit informatie met betrekking tot het risicoprofiel in hoofde van Sikhs en weduwen (verzoekschrift, p. 5-10). Hoewel *in casu* niet wordt betwijfeld dat de verzoekende partij Sikh en weduwe is, doet dit geen afbreuk aan het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden verblijf in Afghanistan tot 2015. De informatie die de verzoekende partij aanhaalt, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie en kan dan ook geen ander licht werpen op de concrete motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden verblijf in Afghanistan tot 2015. Hetzelfde geldt voor waar de verzoekende partij informatie aanhaalt betreffende de risicoprofielen in hoofde van vrouwen in Afghanistan (verzoekschrift, p. 15). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij in Afghanistan tot 2015, is de informatie in verband met de situatie van Sikhs, weduwen en vrouwen in Afghanistan *in casu* niet relevant. Hetzelfde geldt overigens voor de aangehaalde informatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Kaboel (verzoekschrift, p. 18-22).

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet volstaat teneinde de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven op dienstige wijze *in concreto* te weerleggen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de vaststellingen van de verwerende partij over de verklaringen van de verzoekende partij inzake haar recente herkomst uit enerzijds de stad Kaboel gelegen in Afghanistan en anderzijds haar recente herkomst uit Afghanistan *an sich* steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en correct zijn. De verzoekende partij slaagt er niet in om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid over deze vaststellingen gemotiveerd. Het geheel van de motieven, blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De Raad kan, in navolging van de verwerende partij – het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen – geen geloof hechten aan de beweerde recente herkomst uit de wijk Karte Parwan in de

stad Kaboel te Afghanistan. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde recente herkomst uit Afghanistan, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en de beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk zijn verbonden met haar voorgehouden verblijf in Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 van hetzelfde artikel bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat de verzoekende partij het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens zij in een lidstaat haar verzoek om internationale

bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart tot aan haar vertrek in 2015 in Afghanistan in de wijk Karte Parwan in de stad Kaboel verbleven te hebben.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar vlucht uit Afghanistan aldaar heeft verbleven. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of de verzoekende partij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

In zoverre de verzoekende partij, waar zij in haar eerste middel de schending aanvoert van “*art. 2 par. 2 en 3*” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aanvoert dat de paragrafen 2 en 3 van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden, dient erop gewezen dat dit artikel 2 niet in paragrafen is onderverdeeld en dat de aangevoerde schending in deze zin dan ook niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat *in casu* geen sprake is van een volgend verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij laat dan ook na te duiden op welke wijze deze artikelen *in casu* geschonden kunnen zijn. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS